

РЕШЕНИЕ

№ 6491

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. СТ.

при участието на секретаря Б. ХР. Р.
като разглежда докладваното от М. Н. СТ. Гражданско дело № 20221110169046
по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от „(фирма)“ ЕАД срещу (фирма), с която са предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ, вр. чл. 11, ал. 2 ЗН и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: сумата от 1568,70 лв. - главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за имот – апартамент № ***, находящ се в гр. ***, общ. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. , ведно със законната лихва от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 271,64 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 08.11.2022 г., сумата от 36,51 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от м. 11.2019 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата от 7,83 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 08.11.2022 г.

Ищецът твърди, че между него и Н. Н. Г. е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: ап. ***, находящ се в гр. ***, общ. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, като ответника има качеството на битов клиент на ТЕ въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, за имота е извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия, като купувачът не е простирил насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че ответникът е починал и няма наследници до шеста степен, поради което на основание чл. 11 ЗН предявява иска срещу (фирма). Сочи, че поради неплащане на задълженията за топлинна енергия на падежа съгласно приложимите към договора общи условия, ответникът е изпаднал в забава, с оглед което и претендира обезщетение за периода на забавата в размер на законната лихва. Счита, че съгласно ОУ е легитимиран да претендира стойността на услугата за дялово разпределение на топлинната енергия през процесния период, както и лихва за забава върху това вземане. Моли съда да осъди ответника да му заплати исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника (фирма), с

който оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗН когато няма лица, които могат да наследяват или когато всички наследници се откажат от наследството, или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират. От друга страна съгласно практиката на ВКС кредиторите на наследодателя могат да очакват изпълнение само от държавата, но не и от общината, която не отговаря за задълженията в наследствената маса. С оглед изложеното, счита, че (фирма) не е пасивно легитимираната да отговаря по предявените искове. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание на 21.11.2023 г. процесуалния представител на (фирма) заявява, че оспорва обема на доставената топлинна енергия, респ. дължимата за нея цена. Релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „(фирма)“ ЕООД не изразява становище по предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящия съдебен състав приема, че предявените искове са допустими, тъй като изборът на надлежен ответник в производството е въпрос по основателност, а не по допустимост на исковете. Процесуалната легитимация в процеса се определя от заявеното от ищеца спорно право, индивидуализирано от основанията и петитива на исквата молба. Процесуалната легитимация не следва да се смесва с материалноправната такава. Процесуалната легитимация обуславя допустимостта на иска, докато материалноправната - неговата основателност. Съдът е длъжен да прекрати делото, ако липсва право на иск в полза на ищеца. Липсата на пасивна материалноправна легитимация на ответника обаче не прави иска недопустим, а води до отхвърлянето му като неоснователен.

По предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца по същия е да установи по делото наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди между него и Н. Н. Г., а след неговата смърт – 06.03.2020 г. – между ищцовото дружество и СО, че ответникът СО е придобил имота на основание чл. 11 ЗН, поради това, че след смъртта на Н. Н. Г. не е оставил наследници, които да получат наследството на основание чл. 5 - чл. 10 ЗН; че ищецът е доставял топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на продажната цена.

В тежест на ответника (при установяване на посочените обстоятелства) е да установи по делото погасяване на задълженията си към ищеца.

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия за заявления в исквата молба период се регулират със Закона за енергетиката (ЗЕ).

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.), потребител, респективно битов клиент на топлинна енергия е физическо лице - ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в редакция, действаща за исковия период) „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

В конкретния случай между страните не се спори, а и от приетия като писмено доказателство по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 181, том II, рег. № 21333, дело 344/2015 г., се установява, че Н. Н. Г. е бил собственик на топлоснабдения имот – апартамент № 2, находящ се в гр. София, ж.к. „Западен парк“, бл. 88, вх. Б, ет. 1.

Видно от препис – извлечение от акт за смърт, издаден от СО, район „*** Н. Н. Г. е починал на 06.03.2020 г.

Съгласно писмо, изх. № РКП23-ДР00-180- 910/22.03.2023 г. на СО, район „***“, от направените справки в ЛРК за лицето Н. Н. Г. и стари семейни регистри, фигурира записана майка М. Н.а П., починала с АС 1067/07.07.1980 г., и сестра О. Н.а П., починала с АС 1420/03.10.1979 г/, със семейно положение неомъжена, без деца. За родителите на М. Н.а П. – Н. К. П. /баща/ и И. И.а П. /майка/, няма данни за смърт или други родствени връзки. Посочено е, че удостоверение за наследници на Н. Н. Г. не може да бъде издадено поради липса на данни.

Предвид изложеното, не се установява Н. Н. Г. да е оставил наследници по смисъла на чл. 5 - чл. 10 ЗН, а именно: деца или низходящи, живи родители, живи възходящи от втора или по-горна степен, братя и сестри или техни низходящи /деца и внуци/, роднини по съребрена линия до шеста степен включително или съпруг.

Съгласно чл. 11 ЗН когато няма лица, които могат да наследяват съгласно предходните членове, или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират. Държавата и общината нямат качеството на наследник и не наследяват като такъв, а получават наследството, доколкото няма друго лице, което да го получи.

В конкретния случай безспорно се установява, че топлоснабденият имот е жилище, с административен адрес гр. *** , ж.к. „***“, бл. *** , вх. *** , ет. *** , ап. *** , поради което и на основание чл. 11 ЗН правото на собственост върху процесния недвижим имот е преминало върху СО, считано от момента на смъртта на Н. Н. Г. – 06.03.2020 г. Като собственик на имота, СО отговаря за задълженията, възникнали след 06.03.2020 г., а именно за периода от 06.03.2020 г. до 30.04.2021 г. Този извод не се променя от обстоятелството, че СО не е приела по опис наследството на Н. Н. Г., тъй като същата отговаря за задълженията към топлопреносното предприятие поради това, че считано от 06.03.202 е собственик на процесния недвижим имот. Съгласно чл. 11 ЗН Общината не е универсален правопреемник на починалия, а придобива само определени негови вещи, в случая правото на собственост върху топлоснабдения имот – жилище.

По делото е безспорно установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа. В тази връзка в хода на производството са приети протокол от проведено на 16.09.2002 г. общо събрание на етажните собственици, на което е било взето решение да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „(фирма)“ ЕООД и приложен към него списък, с който собствениците на апартаменти са упълномощили лице, което да ги представлява пред топлинния счетоводител, договор № 3788/18.04.2002 г., с който етажната собственост на процесната сграда е възложила на „(фирма)“ ЕООД да извършва дялово разпределение на топлинна енергия между

потребителите в етажната собственост, както и договор № Д-0-67/03.06.2020 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ, сключен между „(фирма)“ ЕАД и „(фирма)“ ЕООД.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвена. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията с отчитат ежемесечно. Дяловото разпределение до края на исковия период е осъществявано от „(фирма)“ ЕООД. Вещото лице е установило по данни на фирмата за дялово разпределение, че в имота има монтирани 2 отоплителни тела - радиатори, на които не са монтирани два топлоразпределители и 2 термостатни винтили, както и един брой водомер за отчитане на БГВ. През процесния период топлинната енергия за отопление на имот е извършвана на база „служебен отчет“, поради неосигурен достъп. През периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. потреблението на топла вода е извършван на база „служебен отчет“, поради липса на водомер за БГВ – 1 лице с нормативно определен разход на топла вода за денонощие в размер на 140 л. на потребител. Количеството топлинна енергия за сградна инсталация се изчислява на база отопляем обем на жилището, като видно от експертното заключение в списъците с кубатурата в процесния блок, процесният обект фигурира с кубатура 98 куб. м. Технологичните разходи в абонатната станция са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. През процесния период общият топломер в абонатната станция, както и средствата за търговско измерване, съобразно изискванията на Закона за измерванията, редовно, на всеки две календарни години, са преминавали на метрологични проверки за определяне на техническата им изправност и експлоатационна мощност, провеждани от лицензирани юридически лица. Съгласно заключението на вещото лице размерът на непогасената главница за доставена топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. възлиза на сумата от 1717,53 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

Ответникът е пасивно легитимиран да отговаря за натрупаните задължения за топлинна енергия за периода от 06.03.2020 г. до 30.04.2021 г. Въз основа на вменената по чл. 162 ГПК компетентност на съда за определяне размера на основателната част от иска и с помощта на заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, в която е посочен размерът на вземането за всеки месец, обхванат за исковия период, съдът приема, че сумата за доставена топлинна енергия за периода от 06.03.2020 г. до 30.04.2021 г. възлиза на сумата от 861,75 лв.

По отношение на релевираното възражение за погасителна давност, съдът намира следното:

Правото на ответника да направи възражение за погасяване по давност на вземането, предмет на иска, се преклудира с изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131,

ал. 1 ГПК, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства. В случая възражението за погасителна давност е направено от процесуалния представител на ответника едва в откритото по делото заседание от 21.11.2023 г., като не се твърди и не се установява да е налице непредвидено обстоятелство по смисъла на чл. 133 ГПК, оправдаващо късното повдигане на възражението за давност. Предвид изложеното съгласно чл. 133 ГПК направеното от процесуалния представител на ответника възражение за изтекла погасителна давност на процесните вземания се явява преклудирано, поради което същото не може да бъде разгледано в производството.

С оглед изложеното, искът за главница за доставена топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 861,75 лв., дължима за периода от м.03.2020 г. до м.04.2021 г., като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 1568,70 лв. и за периода от м.05.2019 г. до м.02.2020 г., следва да бъде отхвърлен.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.12.2022 г. до окончателното плащане.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, съдът приема следното:

Основателността на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забава в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Според клаузата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „(фирма)“ ЕАД одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия от 2016 г. продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/. Следователно в случая е налице доказана забава на ответника за задължението за отчетен период, считано от 15.09.2020 г. При изчисляване на дължимата законна лихва по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че лихвата за забава, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия в размер на 861,75 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 08.11.2022 г. възлиза на сумата от 187,92 лв.

С оглед изложеното, претенцията за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 187,92 лв., дължима за периода от 15.09.2020 г. до 08.11.2022 г., като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 271,64 лв. следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за цена на услугата за дялово разпределение, съдът приема следното:

За основателността на иска по чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Съгласно чл. 22 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

По силата на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Според чл. 36 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В настоящия случай измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „(фирма)“ ЕООД с договор, сключен от упълномощен представител на етажните собственици, като третото лице – помагач на ищеца е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период. С договора от 03.06.2020 г., сключен между ищеца и „(фирма)“ ЕООД страните са договорили заплащане от „(фирма)“ ЕАД на извършваните услуги съгласно Приложение № 1, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно. Ангажирани са и доказателства установяващи, че през процесния период дяловото разпределение в топлоснабдения имот, находящ се в сграда – етажна собственост, е осъществявано от „(фирма)“ ЕООД. Предвид изложеното ищецът се легитимира като носител на вземане за стойността на извършваната услуга дялово разпределение за периода от м.03.2020 г. до м.04.2021 г., което при съобразно представената от ищеца справка на л. 25, възлиза на сумата от 28,59 лв. До тази сума искът следва да бъде уважен, като за разликата над сумата от 28,59 лв. до пълния предявен размер от 36,51 лв. и за периода от м.11.2019 г. до м.02.2020 г. следва да бъде отхвърлен.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се

присъди и законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда - 20.12.2022 г. до окончателното плащане.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение, съдът приема следното:

В Общите условия на ищцовото дружество не е предвиден срок за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, поради което по аргумент от чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, ответникът би изпаднал в забава за заплащане на цената на услугата дялово разпределение едва след изпращането на покана, но доказателства за отправянето на такава от страна на ищеца не са ангажирани. Ето защо искът срещу СО за сумата от 7,83 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 31.12.2019 г. до 08.11.2022 г. върху вземането за дялово разпределение, следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от исковете. В производството ищецът е направил разноски в общ размер на 475,39 лв., от които 75,39 лв. – заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за съдебно-техническа експертиза, и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение (определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК). Съобразно уважената част от претенции и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът „(фирма)“ ЕАД има право на разноски в размер на 271,98 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът СО има право на направените в производството разноски съразмерно с отхвърлената част от претенциите в размер на 42,79 лв. (при определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК от съда юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.)

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА СО, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ***, да заплати на „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумите, както следва: сумата от 861,75 лв. - главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за имот – апартамент № ***, находящ се в гр. ***, общ. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, за периода от м.03.2020 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 187,92 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 08.11.2022 г., и сумата от 28,59 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от м.03.2020 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове по чл. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за разликата над сумата от 861,75 лв. до пълния предявен размер от 1568,70 лв. и за периода от м. 05.2019 г. до м.02.2020 г., представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за имот, и за разликата над сумата от 28,59 лв. до пълния предявен размер от 36,51 лв. и за периода от м.11.2019 г. до м.02.2020 г., представляваща цена на услугата за дялово разпределение, както и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 187,92 лв. до пълния предявен размер от 271,64 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия, и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 7,83 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 08.11.2022 г.

ОСЪЖДА СО, с адрес: гр. ***, ул. „****“ № ***, да заплати на „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 78, ал. 1

ГПК сумата от 271,98 лв. – разноси по делото, съразмерни с уважената част от исквете.

ОСЪЖДА „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „***“ № ***, да заплати на СО, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № ***, сумата от 42,79 лв. - разноси по делото, съразмерни с отхвърлената част от исквете.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „(фирма)“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____